

Slovo k povzbuzení na neděli 29. března 2026, na **Květnou neděli – A**
Biblická čtení: Mt 21,1-11; Iz 50,1-7; Ž 22; Flp 2,6-11; Mt 26,14 - 27,66

Milé sestry, milí bratři,

Květnou nedělí začíná Svatý týden, který vyvrcholí Velikonočním triduem. Připomínáme si dnes Kristův slavný **vjezd** do Jeruzaléma několik dnů **před** židovskými Velikonocemi. Od **zítrka do středy** se před námi rozevřou události, které v těchto dnech podle evangelia nastaly; pomazání v Betánii či Jidášova zrada. Na **Zelený čtvrtek** si připomeneme poslední večeři. Na **Velký pátek** Kristovo utrpení a smrt. Na **Bílou sobotu** jeho přebývání v říši zemřelých. Abychom se o **Velikonoční vigílii** znovu zaradovali z Kristova zmrtvýchvstání zpět již do světa Božího. A na **Boží hod** z prvních zjevení Zmrtvýchvstalého ještě ve světě tomto.

To vše máme **před sebou**, dá-li Bůh. A mělo by nás to aspoň trochu **těšit**, měli bychom se na nadcházející dny snad aspoň trochu **těšit**. A zatoužit se nechat bohoslužbami do všeho **vtáhnout**. Udělat si **čas**. A možná v tomto duchu třeba i přehodnotit své velikonoční plány...

Jak známo, **dnešní neděle** má dva názvy: Květná anebo Pašijová. „**Květná**“ odkazuje na **palmové ratolesti**, kterými obyvatelé Jeruzaléma a ostatní poutníci vítali Krista přijíždějícího na svátky. Proto se také na začátku bohoslužeb **žehnají** kvetoucí ratolesti, větvičky. Název „**Pašijová**“ reflektuje zase skutečnost, že vjezdem do Jeruzaléma reálně začínají Kristovy pašije. Proto se čtou anebo zpívají ty části evangelia, které o Kristově utrpení hovoří, konkrétně od konce poslední večeře až do uložení do hrobu, letos podle Matouše.

Vjezd do Jeruzaléma a **pašije** jsou blízké nejen časem a místem, nejen jako začátek a pokračování, ale mají i **stejně aktéry**. Jsou jimi **Ježíš a apoštolové**, ale je jím i onen **dav**, «**veliké množství lidu, zástupy**», jak říká evangelista. Je to v zásadě **týž dav** Jeruzalémánů a poutníků, kteří dnes Ježíše **vítají**, zatímco za pár dnů budou žádat jeho **smrt**. Ne snad výčtem jednotlivců, ale jako celek. Jsou to obyvatelé města a ostatní Židé, kteří přišli na svátky.

Dnes plní **euforie** doufají, že Ježíš je ten očekávaný **Mesiáš**. Provolávají mu «**hosana synu Davidovu, požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně, hosana na výsostech!**». Tím vyjadřují, **koho** v něm vidí. **Za pár dnů**, na Velký pátek ráno během římského procesu, budou však spolu s členy židovské velerady volat «**na kříž s ním, na kříž s ním!**».

Důvodů, proč zástup z «**hosana**» tak rychle přešel k «**ukřižuj**», může být jistě mnoho. **Dva** z nich však bezpochyby svou roli patrně sehrály:

Lidé **jednak** mohli jednoduše dostat **strach** z židovských **autorit**. Vždyť předáci lidu se rozhodli Krista sprovodit ze světa, umlčet ho. S odůvodněním, že se **rouhal**, vydával se za Syna Božího. Mnozí tak mohli dostat strach, že **dopadnou stejně**. I proto se mohli nechat autoritami snadněji **zmanipulovat** k něčemu, co by jinak možná ani neučinili, nezavolali.

Druhým důvodem mohlo být, že mnozí nakonec přeci jen **čekali jiného Mesiáše**. Úspěšného a pozemského, který konečně nastolí Boží království na zemi. **Ne** Mesiáše zbičovaného a ukřižovaného, boholidského. Ostatně i právě proto si místo Ježíše dav následně vyžádal zrovna **Barabáše**, patrně zélótského bojovníka proti Římanům. A Krista nechali ukřižovat.

Tak nějak tomu bylo v onom týdnu židovských Velikonoc roku 30 či 33, jak nám to předkládá **evangelijní** svědectví. Nejen však proto, abychom věděli, **jak** se to vše seběhlo, **proč** asi se dav tak lehce Krista zřekl, ale abychom se v evangelijním vyprávění také nějak **našli**, bohužel někdy právě i **jako součást** onoho **davu**...

Jako ti, kteří také někdy nějak **voláme** «**na kříž s ním, na kříž s ním!**» Na Krista, na Boha, na lidi a na svět. Když konáme **zlo**, když se k němu necháme **zlomit**. Třeba proto, že dostaneme **strach**. O sebe a své blízké. Že podlehneme **davovému strachu**, anebo že se roztřeseme

z mocných **autorit**, z jejich tlaku. A tak konáme zlo, zrazujeme, opouštíme. Nebo se jednoduše necháme davem **strhnout** k nějakému zlu **jen tak**, jen proto, že volají všichni.

Důvodem, že se staneme součástí davu volajícího «na kříž s ním, na kříž s ním!», anebo že to budeme volat sami, může být **i to**, že i my **chceme** mít Boha, Ježíše, druhé lidi a svět jen dle svých **představ**, podle sebe. Není-li tomu tak, odmítáme je. A tak je **zrazujeme**, konáme **zlo**.

Milé sestry, milí bratři, s dětmi na náboženství jsme si minulý týden promítali reprodukce slavných obrazů znázorňujících dění jednotlivých velikonočních dnů. Mimo jiné i některé obrazy podivuhodného **Hieronyma Bosche**. Jak známo, obrazy tohoto renezančního génia jsou často plné roztodivných postavíček, leckdy s pitoreskními a až děsivými **obličejí, tvářemi**. To má Bosch často, v případě davu odsuzujícího Krista na smrt na obraze **Ecce homo** je to však velmi výmluvné: Z takového obrazu můžeme totiž až existenciálně odušit, **jak právě nechání se strhnout davem, strachem či nepřijetím** Boha, lidí a světa k něčemu **zlému**, k nějakému **zákeřnému** «na kříž s ním, na kříž s ním!», jak toto opravdu **znetvořuje lidské tváře**. Jak zlovolný dav má sílu znetvořit **tvary**, jakými komunikujeme s Bohem a světem, má sílu znetvořit celý obraz, **obličej našeho života**.

I proto je dobré **o davu z evangelia** zvlášť dnes zkusit porozjímat...